

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код СДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Київ

«~~27~~» лютого 2024 року

Старший слідчий в особливо важливих справах 4 відділу 1 управління досудового розслідування Головного слідчого управління Служби безпеки України підполковник юстиції Неділько Олександр Валентинович, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22023000000001237 від 15.12.2023 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 111-1 КК України, відповідно до ст. ст. 2, 36, 40, 42, 276-279 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Ізотову Олену Миколаївну, 19.05.1974 року народження, громадянку України, українку, уродженку м. Докучаєвськ, Донецької області, зареєстровану та проживаючою за адресою: Запорізька область, м. Бердянськ, вул. Лютеранська, 1, кв. 3 раніше не судиму, -

про те, що вона підозрюється у вчиненні дій, спрямованих на впровадження стандартів освіти держави-агресора у закладах освіти, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 111-1 КК України.

Так, 24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація (далі – РФ) та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх

незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, захоплення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований РФ 22 квітня 2004 року), сторонами серед іншого підтверджено межі території України, у тому числі із включенням Запорізької області і зокрема м. Бердянськ, як суверенної території України.

Рішенням Конституційного Суду України від 11.07.1997 № 3-зп зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України – Конституції України.

Зокрема положеннями статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна і міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва Збройних Сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації (далі – ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту Російської Федерації (далі – ЧФ РФ), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати на території півострова Крим.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади

РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Крім того здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин ЗС України, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

Також, представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території України.

Так, вказаними особами у березні – квітні 2014 року організувалися та проводилися антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях з метою поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, створювали враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та ЗС РФ, 07 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та ЗС РФ.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Незаконні збройні формування терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування РФ та військовослужбовці ЗС РФ чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку, при цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації Російської Федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

Оскільки окупація АР Крим і м. Севастополя, частини Донецької і Луганської областей України не принесла бажаних результатів у вигляді встановлення впливу над політичними та економічними процесами в Україні, відмови від співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації, та відмови від євроінтеграційного курсу розвитку країни, вищим політичним і військовим керівництвом РФ вирішено перейти до наступного етапу збройної агресії проти України, розв'язаної ще з лютого 2014 року, а саме до повномасштабного вторгнення на територію України із застосуванням ЗС РФ та інших воєнізованих формувань РФ.

З листопада 2021 року представники влади та ЗС РФ, з метою підготовки до повномасштабного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів ЗС та інших військових формувань РФ до кордонів України, що пояснювалося запланованими спільними російсько-білоруськими навчаннями «Союзна рішучість-2022», які розпочалися 10 лютого 2022 року.

Станом на 8 лютого 2022 року вздовж усього кордону з Україною з боку РФ, Республіки Білорусь та тимчасово окупованих територій України зосереджено 140 тис. військових РФ, включаючи повітряний та морський компонент.

З метою створення приводів для ескалації воєнного конфлікту і здійснення спроби виправдання своєї агресії перед громадянами Російської Федерації та світовою спільнотою, представниками влади та ЗС РФ розроблено окремий план, який передбачав вчинення дій, спрямованих на введення в оману і залякування громадян РФ та мешканців тимчасово окупованих територій України, а також вчинення провокацій, які полягали у імітації нападів і вогневих ударів, вчинених нібито підрозділами ЗС України по території РФ та тимчасово окупованим територіям України.

Одночасно із зазначеним передбачалося визнання керівництвом РФ «Донецької народної республіки» і «Луганської народної республіки»

незалежними державами та отримання від них звернення з запитом про надання військової підтримки, яка викликана нібито агресією Збройних Сил України.

На виконання зазначених намірів, 15 лютого 2022 року Державна дума Російської Федерації звернулася до Президента Російської Федерації з проханням визнати незалежність «самопроголошених Донецької та Луганської народних республік».

18 лютого 2022 року керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей повідомлено про проведення евакуації місцевого населення тимчасово окупованих територій України до Ростовської області, що пояснювалося вигаданими застереженнями про те, що Збройні Сили України мають намір атакувати тимчасово окуповані території та здійснити їх силове повернення під контроль України.

19 лютого 2022 року вказаними особами було оголошено так звану загальну мобілізацію жителів тимчасово окупованих територій Донецької та Луганської областей.

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента Російської Федерації з проханням визнати незалежність так званих Донецької та Луганської народних республік.

В цей же день, Президент Російської Федерації скликав позачергове засідання Ради безпеки Російської Федерації, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності Донецької та Луганської народних республік.

Службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до складу Ради безпеки РФ, публічно підтримали звернення Державної думи РФ та заявили про необхідність визнання Президентом РФ незалежності «Донецької народної республіки» та «Луганської народної республіки».

Цього ж дня Президент Російської Федерації підписав указ про визнання незалежності Донецької народної республіки та Луганської народної республіки.

При цьому, всупереч наведеним вище нормам Президент Російської Федерації, а також інші представники влади Російської Федерації, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту Організації Об'єднаних Націй і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), продовжили планування, підготовку та розв'язання агресивної війни проти України.

З цією метою 22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані Державною думою та Радою Федерації РФ.

В цей же день Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив

до Ради Федерації РФ звернення про використання Збройних Сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента Російської Федерації з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих Донецької та Луганської народних республік.

24.02.2022 Президент Російської Федерації оголосив про своє рішення почати військову операцію в Україні, після чого був відданий наказ на вторгнення підрозділів Збройних Сил Російської Федерації на територію України.

Після того, 24.02.2022 на виконання вищевказаного наказу, військовослужбовці Збройних Сил Російської Федерації шляхом збройної агресії, незаконно вторглися на територію України, перетнувши лінію державного кордону України, розташовану в Автономній Республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та шляхом застосування зброї здійснили напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, житлові масиви та інші цивільні об'єкти, а також здійснили окупацію частини території України, чим вчинили дії на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується до теперішнього часу та призводить до тяжких наслідків.

Указані дії супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який в подальшому було неодноразово продовжено, і наразі він діє строком до 13 травня 2024 року.

Відповідно до п. 1 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про національну безпеку України» від 24.11.2021 № 2469-VIII воєнний конфлікт – це форма розв'язання міждержавних або внутрішньодержавних суперечностей із двостороннім застосуванням воєнної сили; основними видами воєнного конфлікту є війна та збройний конфлікт.

Пунктом четвертим ч. 1 ст. 1 Закону визначено, що державна безпека – це захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності і

демократичного конституційного ладу та інших життєво важливих національних інтересів від реальних і потенційних загроз невоєнного характеру.

Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України № 75 від 25.04.2022 р. (в редакції наказу Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від 25.11.2022 р.) «Про затвердження Переліку територіальних громад, що розташовані в районі проведення воєнних (бойових) дій або які перебувають в тимчасовій окупації, оточенні (блокуванні) станом на 10 листопада 2022 року», Приморська міська територіальна громада Бердянського району включена до переліку територіальних громад, що розташовані в районі проведення воєнних (бойових) дій або які перебувають в тимчасовій окупації, оточенні (блокуванні) станом на 12 грудня 2022 року.

Згідно ст.1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України»: тимчасово окупована російською федерацією територія України є невід'ємною частиною території України, на яку поширюється дія Конституції та Законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Тимчасова окупація російською федерацією територій України, незалежно від її тривалості, є незаконною і не створює для російської федерації жодних територіальних прав. Згідно п.6 ст.1-1 зазначеного Закону: окупаційна адміністрація російської федерації - сукупність державних органів і структур російської федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних російській федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг; Згідно п.7 ст.1-1 вказаного Закону: тимчасово окупована російською федерацією територія України - це частини території України, в межах яких збройні формування російської федерації та окупаційна адміністрація російської федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування російської федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації російської федерації.

Після окупації частини території Запорізької області, представниками держави-агресора РФ фактично узурповано всі владні повноваження на тимчасово окупованій ними території Запорізької області шляхом збройного захоплення адміністративних будівель органів державної влади та місцевого самоврядування, встановлення інституту військових комендатур, запровадження тотального контролю та жорсткого управління у всіх сферах життєдіяльності громади міста, фактичної ліквідації приватної власності, свободи слова, пересування та волевиявлення, а також шляхом повсякденного залякування населення, застосування фізичного та психологічного впливу до окремих категорій суспільства та верств населення, в тому числі шляхом незаконного позбавлення волі діючих представників органів державної влади України,

місцевого самоврядування, а також керівників об'єктів критичної інфраструктури.

Починаючи з 28.02.2022, після окупації військами РФ м. Бердянська та Бердянського району Запорізької області, всупереч законного порядку встановленого Конституцією України, Законами України «Про місцеві державні адміністрації», «Про місцеве самоврядування в Україні» та іншими діючими нормативно-правовими актами, цілеспрямовано створено окупаційну адміністрацію РФ, яка отримала назву - «военно-гражданская администрация города Бердянска» та 22.12.2022 офіційно зареєстрована в Єдиному реєстрі юридичних осіб Російської Федерації (рос. ОГРН 1229000020281), в склад якої увійшли всі структурні підрозділи, заклади та установи Бердянської міської ради, з метою подальшого утримання адміністративно-політичного контролю на захопленій військовим шляхом та тимчасово окупованій території Запорізької області, а також реалізації узурпованих владних повноважень.

Так, відповідно до статті 10 Конституції України – державною мовою в Україні є українська. Держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України.

Відповідно до статті 1 Закону України «Забезпечення функціонування української мови як державної» від 25.04.2019 за № 2704-VIII – статус української мови як єдиної державної мови зумовлений державотворчим самовизначенням української нації. Державний статус української мови є невіддільним елементом конституційного ладу України як унітарної держави. Навмисне спотворення української мови в офіційних документах і текстах, зокрема навмисне застосування її з порушенням вимог українського правопису і стандартів державної мови, а також створення перешкод та обмежень у застосуванні української мови тягнуть за собою відповідальність, встановлену законом.

Частиною 7 статті 1 Закону передбачено, що статус української мови, як єдиної державної мови передбачає обов'язковість її використання на всій території України при здійсненні повноважень органами державної влади та органами місцевого самоврядування, а також в інших публічних сферах суспільного життя, які визначені цим Законом.

Відповідно до частини 2 статті 6 Закону - держава забезпечує кожному громадянину України можливості для опанування державної мови через систему закладів дошкільної, повної загальної середньої, позашкільної, професійної (професійно-технічної), фахової передвищої, вищої освіти, освіти дорослих, а також через підтримку неформальної та інформальної освіти, спрямованої на вивчення державної мови.

Статтею 21 Закону передбачено, що держава гарантує кожному громадянину України право на здобуття формальної освіти на всіх рівнях (дошкільної, загальної середньої, професійної (професійно-технічної), фахової передвищої та вищої), а також позашкільної та післядипломної освіти державною мовою в державних і комунальних закладах освіти.

Частиною 2 статті 21 Закону визначено, що заклади освіти забезпечують обов'язкове вивчення державної мови, зокрема заклади професійної (професійно-технічної), фахової передвищої та вищої освіти, в обсязі, що дає

зможу провадити професійну діяльність у вибраній галузі з використанням державної мови.

Згідно Концепції державної мовної політики, затвердженої указом Президента від 15.02.2010 за №161/2010 - пріоритетом державної мовної політики має бути утвердження і розвиток української мови - визначального чинника і головної ознаки ідентичності української нації, яка історично проживає на території України, становить абсолютну більшість її населення, дала офіційну назву державі та є базовим системоутворюючим складником української державності й Українського народу - громадян України всіх національностей. Держава повинна забезпечити безумовне виконання конституційної норми щодо всебічного розвитку і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України.

У рішенні Конституційного Суду України від 16 липня 2019 року № 10-р/2019 про визнання Закону України «Про освіту» таким, що повністю відповідає Конституції України, чітко зазначено, що «українська мова як державна є обов'язковою на всій території України у державній сфері, а також в публічних сферах суспільного життя, у тому числі у сфері освіти».

Таким чином, відповідно до Конституції України, Закону України «Забезпечення функціонування української мови як державної» та Концепції державної мовної політики органи державної влади та органи місцевого самоврядування повинні вживати заходи щодо опанування державної мови та її захисту на всій території України, в тому числі в закладах освіти.

Однак, не погоджуючись з державною політикою чинної влади в Україні та підтримуючи входження тимчасово окупованих територій України до складу РФ, громадянка України Ізотова Олена Миколаївна, будучи директором Бердянської загальноосвітньої школи I-III ступенів № 6 Бердянської міської ради Запорізької області, діючи умисно та цілеспрямовано, знаючи, що навчальні заклади, підпорядковані Бердянській міській раді, здійснюють навчання дітей за українським законодавством та за українськими освітніми програмами, добровільно погодилась на пропозицію невідомих представників так званої «воєнно-гражданской администрации г. Бердянска» та запровадила в освітньому закладі стандарти освіти держави-агресора за наступних обставин.

Встановлено, що Ізотова О.М. будучи до 24.02.2022, а саме до окупації Російською Федерацією частини території України, директором Бердянської загальноосвітньої школи I-III ступенів № 6 Бердянської міської ради Запорізької області, у невідомих досудовим розслідуванням дату та час, перебуваючи у м. Бердянську Запорізької області (більш точне місце досудовим розслідуванням не встановлено), достовірно володіючи інформацією, що з 24 лютого 2022 року підрозділами збройних сил та інших військових формувань РФ, здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна та розуміючи, що вчиняються дії, направлені на зміну меж території України в порушення порядку, встановленого Конституцією України в період воєнного стану, свідомо та добровільно прийняла рішення від представників окупаційної влади м. Бердянська продовжити здійснювати повноваження директора

вказаного навчального закладу та запровадити в ньому стандарти освіти держави-агресора.

Після цього, незаконними органами окупаційної влади та окупаційної адміністрації, 29.07.2022, на базі Бердянської загальноосвітньої школи I-III ступенів № 6 Бердянської міської ради Запорізької області, створено незаконний навчальний заклад, так званий «государственное бюджетное общеобразовательное учреждение «средняя общеобразовательная школа № 6 г. Бердянск» Запорожской области», який офіційно зареєстровано в Єдиному реєстрі юридичних осіб РФ (рос. ОГРН: 1229000021689) за адресою: Запорізька область, м. Бердянськ, вул. Запорізьких Козаків, 9/97, має так звану організаційно-правову форму «Государственные казенные учреждения субъектов Российской Федерации» та заснований так званим органом окупаційної влади «министерством образования и науки Запорожской области».

З метою реалізації своїх злочинних дій, спрямованих на підтримку держави-агресора та впровадження її стандартів освіти, Ізотова О.М. добровільно погодилась на пропозицію невстановлених осіб окупаційної влади та обійняла посаду директора так званого «государственное бюджетное общеобразовательное учреждение «средняя общеобразовательная школа № 6 г. Бердянск» Запорожской области».

Усвідомлюючи значення своїх дій, діючи умисно та цілеспрямовано, Ізотова О.М., з метою підтримки окупаційної влади РФ та реалізації незаконних рішень держави-агресора, виконуючи повноваження директора вказаного незаконно навчального закладу, в порушення Конституції України, Закону України «Забезпечення функціонування української мови як державної» та Концепції державної мовної політики, почала організовувати освітній процес за стандартами та навчальними планами РФ із повним виключенням з освітнього процесу вимог до обов'язкових результатів навчання, визначених державними стандартами повної загальної середньої освіти України, який протирічить меті, як початкової так і базової середньої освіти в Україні.

Реалізуючи рішення та дії держави агресора, Ізотова О.М., використовуючи незаконні повноваження так званого директора школи, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 24.12.2022 року, перебуваючи в приміщенні так званого «государственное бюджетное общеобразовательное учреждение «средняя общеобразовательная школа № 6 г. Бердянск» Запорожской области», розташованого за адресою: Запорізька область, м. Бердянськ, вул. Запорізьких Козаків, 9/97, прийняла участь у пропагандистських засобах масової інформації окупаційної влади, а саме у відеорепортажі з назвою «До чого же здорово ранним утром включить микрофон и сказать в него первые слова: «Внимание, внимание! Говорит школьный радиоузел. Начинаем наши передачи...», розміщеному на каналі «ZOV Бердянск» за посиланням: <https://berdyansk-news.ru/society/2022/12/24/6667.html>.

У вказаному відеорепортажі Ізотова І.О., стоячи біля прапора країни-агресора та з нагрудною символікою Російської Федерації, нагороджує учнів так званого «государственного бюджетного общеобразовательного учреждения «средняя общеобразовательная школа № 6 г. Бердянск» Запорожской области»

подяками з символікою окупаційної влади в честь заходу «возобновление работы школьного радио».

Крім того, Ізотова О.М., продовжуючи реалізацію свого злочинного умислу, направлено на впровадження стандартів освіти держави-агресора, виконуючи повноваження директора вищевказаного незаконного закладу освіти, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 30.01.2023 року, перебуваючи в приміщенні так званого «государственное бюджетное общеобразовательное учреждение «средняя общеобразовательная школа № 6 г. Бердянск» Запорожской области», розташованого за адресою: Запорізька область, м. Бердянськ, вул. Запорізьких Козаків, 9/97, прийняла участь в пропагандистських засобах масової інформації окупаційної влади, а саме у відеорепортажі з назвою «В актовом зале СОШ № 6 г.Бердянска прошла литературная встреча под названием #Золотые Россыпи Русской Поэзии с участием педагогов, учеников и их родителей», розміщеному на каналі «ZOV Бердянск» за посиланням: <https://berdyansk-news.ru/society/2023/01/30/7914.html>.

У вказаному відеорепортажі висвітлено Ізотову О.М., яка на фоні прапора країни-агресора нагороджує учнів так званого «государственного бюджетного общеобразовательного учреждения «средняя общеобразовательная школа № 6 г. Бердянск» Запорожской области» грамотами за участь в колективному заході «Литературная поэзия».

Також, на вказаному відеорепортажі журналіст пропагандистського каналу запитує в учнів чи подобаються їм уроки «русского языка и литературы», що вказує на запровадження у зазначеному незаконному закладі запровадження стандартів освіти держави-агресора.

Крім того, Ізотова О.М., продовжуючи реалізацію свого злочинного умислу, направлено на вчинення дій, спрямованих на впровадження стандартів освіти держави-агресора, виконуючи повноваження директора вищевказаного незаконного закладу освіти, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 28.04.2023 року, перебуваючи в приміщенні так званого «государственное бюджетное общеобразовательное учреждение «средняя общеобразовательная школа № 6 г. Бердянск» Запорожской области», розташованого за адресою: Запорізька область, м. Бердянськ, вул. Запорізьких Козаків, 9/97, прийняла участь в пропагандистських засобах масової інформації окупаційної влади, а саме у відеорепортажі з назвою «Учащиеся школ города Бердянска принимают активное участие во Всероссийских акциях, приуроченных к значимым памятным датам», розміщеному на каналі «ZOV Бердянск» за посиланням: <https://berdyansk-news.ru/society/2023/04/28/11660.html>.

У вказаному відеорепортажі висвітлено Ізотову О.М., яка на фоні прапора країни-агресора виступає перед учнями так званого «государственное бюджетное общеобразовательное учреждение «средняя общеобразовательная школа № 6 г. Бердянск» Запорожской области».

Крім того, Ізотова О.М., продовжуючи реалізацію свого злочинного умислу, направлено на вчинення дій, спрямованих на впровадження стандартів освіти держави-агресора, виконуючи повноваження директора вищевказаного незаконного закладу освіти, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але

не пізніше 31.08.2023 року, перебуваючи в приміщенні так званого «государственное бюджетное общеобразовательное учреждение «средняя общеобразовательная школа № 6 г. Бердянск» Запорожской области», розташованого за адресою: Запорізька область, м. Бердянськ, вул. Запорізьких Козаків, 9/97, прийняла участь в пропагандистських засобах масової інформації окупаційної влади, а саме у відеорепортажі з назвою «Многочисленные подарки ко Дню знаний получила система образования Бердянска от шефов города из Тверской области: это..», розміщеному на каналі «ZOV Бердянск» за посиланням: <https://berdyansk-news.ru/society/2023/08/31/22494.html>.

У вказаному відеорепортажі Ізотова І.О., стоячи поблизу незаконно призначеного окупаційною владою так званого «главы военно-гражданской администрации города Бердянск» Олександра Сауленка, тримає в руках та показує шкільну літературу, яку отримала від органів влади країни-агресора, а саме - «всеобщая история 11 клас» та «история россии 11 клас».

Крім того, Ізотова О.М., продовжуючи реалізацію свого злочинного умислу, направленого на вчинення дій, спрямованих на впровадження стандартів освіти держави-агресора, виконуючи повноваження директора вищевказаного незаконного закладу освіти, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 20.05.2023 року, перебуваючи на території так званого «государственное бюджетное общеобразовательное учреждение «средняя общеобразовательная школа № 6 г. Бердянск» Запорожской области», розташованого за адресою: Запорізька область, м. Бердянськ, вул. Запорізьких Козаків, 9/97, прийняла участь в пропагандистських засобах масової інформації окупаційної влади, а саме у відеорепортажі, розміщеному у месенджері «Telegram» з назвою «Бердянск. Официально» (посилання: <https://web.telegram.org/a/#-1001641775696>) в статті під назвою: «19 мая в школе №6 города Бердянска состоялось пасвящение младших классов в школьную организацию «Орлята России».

У вказаному відеорепортажі висвітлено Ізотову О.М., яка приймає участь в привітанні учнів так званого «государственное бюджетное общеобразовательное учреждения «средняя общеобразовательная школа № 6 г. Бердянск» Запорожской области» з «посвящением в школьную организацию Орлята Росии».

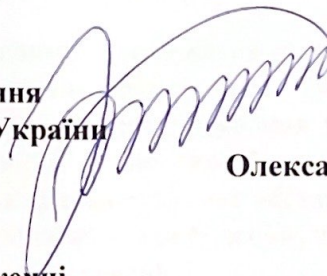
Також, у вказаному відеорепортажі пропагандистського каналу зображено учнів закладу, які співають так званий «гимн Орлята России» з символікою держави-агресора, що підтверджує запровадження Ізотовою І.М. стандартів освіти окупаційної влади.

Враховуючи викладене, Ізотова О.М., використовуючи надані їй незаконними органами окупаційної влади м. Бердянська повноваження директора навчального закладу, спланувала та організувала освітній процес в очолюваному нею незаконному закладі, у відповідності до вимог законодавства про освіту країни-агресора та виключила з освітнього процесу вимоги навчання, визначені державними стандартами та освітніми програмами загальної освіти України.

Таким чином, Ізотова Олена Миколаївна підозрюється у вчиненні умисних дій, спрямованих на впровадження громадянином України

стандартів освіти держави-агресора у закладах освіти, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 111-1 КК України.

Старший слідчий в ОВС 4 відділу
1 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
підполковник юстиції

Олександр НЕДІЛКО

«П О Г О Д Ж Е Н О»

Прокурор у кримінальному провадженні –
прокурор третього відділу управління організації
і процесуального керівництва досудовим розслідуванням та
підтримання публічного обвинувачення у
кримінальних провадженнях органів
безпеки Департаменту нагляду за
додержанням законів органами безпеки
Офісу Генерального прокурора
«27» лютого 2024 року

Анжела МИХАЙЛОВА

Підозрюваній Ізотовій О.М. роз'яснено, що відповідно до ст. 42 КПК України він має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____

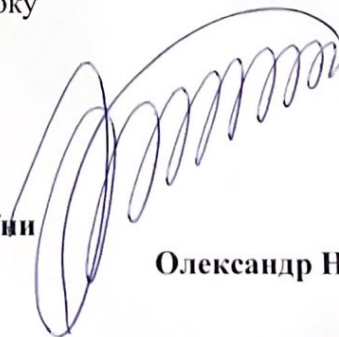
«__» год. «__» хв. «__» _____ 2024 року

Захисник _____

«__» год. «__» хв. «__» _____ 2024 року

Повідомлення про підозру вручив:

**Старший слідчий в ОВС 4 відділу
I управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
підполковник юстиції**

Олександр НЕДІЛЬКО